

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 marca 2017 roku powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. N. kwoty 71.607,11 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, od dnia 2 marca 2017 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniesiono o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w wysokości 896 zł oraz innych kosztów w wymiarze 8,96 zł. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z łączącej pozwaną z Bankiem umowy pożyczki, która to została wypowiedziana z uwagi na brak terminowych spłat rat. Na dochodzoną kwotę składa się suma 67901,89 zł kapitału oraz naliczone do dnia 1 marca 2017 roku odsetki umowne w kwocie 3705,22 zł.

(pozew k. 3-5)

Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2017 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty wobec czego przekazał sprawę do rozpoznania do tutejszego Sądu.

(postanowienie k. 5)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu podniesiono, iż do wypowiedzenia umowy pożyczki nie doszło, gdyż wypowiedzenie było warunkowe, a pozwana zapłatą w dniu 15 września 2016 roku zapobiegła skuteczności wypowiedzenia.

(odpowiedź na pozew k. 68-69, pełnomocnictwo k. 72)

Strona powodowa, zastępowana przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego oraz podniosła, iż wypowiedzenie było skuteczne.

(pismo k. 82-83, pełnomocnictwo k. 84)

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 19 maja 2014 roku Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z M. N. umowę pożyczki ekspresowej, na mocy której wypłacono na rachunek bankowy M. N. kwotę 89500 zł. Kwota pożyczki została oprocentowana według zmiennej stopy procentowej, na dzień udzielenia kredytu rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 11,81 % w stosunku rocznym, zaś M. N. miała na rzecz banku zapłacić kwotę 129474,68 zł. Rata pożyczki została ustalona na kwotę 1541,36 zł miesięcznie, zaś opłata z tytułu prowizji od udzielenia pożyczki na kwotę 10,76 zł miesięcznie (pierwsza rata 10,96 zł). Spłata miała następować w sposób zapewnienia kwoty potrzebnej do spłaty raty kredytu na koncie bankowym najpóźniej na godzinę 15 piętnastego dnia miesiąca.

(umowa k. 58-62)

Pismem z dnia 18 sierpnia 2016 roku, a doręczonym M. N. w dniu 25 sierpnia 2016 roku, bank wypowiedział umowę pożyczki wobec braku spłaty zadłużenia przeterminowanego. Okres wypowiedzenia został ustalony na 30 dni od daty otrzymania pisma. Jednocześnie w piśmie wskazano, iż na dzień sporządzenia wypowiedzenia kwota zadłużenia przeterminowanego wynosi 6029,06 zł, zaś w przypadku spłaty całości wymagalnego zadłużenia w okresie wypowiedzenia wypowiedzenie to należy traktować jako bezskuteczne. Ponadto zaznaczono, iż do kwoty podanej w piśmie należy dodać odsetki od przeterminowanego zadłużenia za każdy dzień oraz kwotę kolejnych wymagalnych rat.

(wypowiedzenie z potwierdzeniem odbioru k. 54-55)

M. N. w dniu 15 września 2016 roku wpłaciła na konto, z którego pobierane są raty pożyczki, kwoty 6055,62 zł oraz trzy razy kwotę 71,96 zł.

(potwierdzenie wpłaty k. 70-71)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których autentyczność i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła wątpliwości oraz twierdzeń przyznanych wprost i niezaprzeczonych przez strony, na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c. Zgodnie bowiem z art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności ze stanem rzeczywistym, a w myśl art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jako nieudowodnione, co do wysokości podlegało oddaleniu.

W sprawie nie budziło wątpliwości, iż strony zawarły przedmiotową umowę pożyczki i, że kwota z niej wynikająca została wypłacona pozwanej przez powódkę.

W ocenie Sądu należy uznać również za skuteczne wypowiedzenie przez bank umowy pożyczki. Podkreślić należy, iż pozwana odebrała je osobiście, zatem okres wypowiedzenia kończył się w dniu 24 września 2016 roku. Jednocześnie w treści wypowiedzenia wskazano jakie czynności winna dokonać pozwana, aby wypowiedzenie stało się bezskuteczne – mianowicie miała spłacić całości wymagalnego zadłużenia w okresie wypowiedzenia. Pozwana co prawda spłaciła całość wymagalnego zadłużenia w dniu 15 września 2016 roku, jednak było to zadłużenie wymagalne **jedynie w tym dniu** (przed godziną 15:00). Pozwana następnie nie regulowała w terminie zadłużenia, które stało się wymagalne po dokonanej spłacie, a przed końcem okresu wypowiedzenia. Warunkiem anulowania wypowiedzenia umowy kredytu było zaś spłacenie całego wymagalnego kredytu w okresie wypowiedzenia. Oznacza to, że na dzień 24 września 2016 roku pozwana winna spłacić zarówno zaległą należność jak i wymagalną ratę. Pozwana zaś w ostatnim dniu okresu wypowiedzenia zalegała z płatnością bieżącej raty.

Powództwo podlegało oddaleniu jednak z powodu nie wykazania wysokości roszczenia.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., strona wywodząca z danego faktu skutki prawne powinna fakt ten udowodnić. Przyjęty przez ustawodawcę system kontradyktoryjnego procesu cywilnego oznacza, że strona prowadzi proces na własne ryzyko, w tym będące elementem procesu postępowanie dowodowe, gdyż przepis art. 232 k.p.c. stwarza Sądowi jedynie możliwość, a nie obowiązek, dopuszczenia uzupełniająco dowodu nie wskazanego przez strony. W obecnym stanie prawnym strona postępowania nie może braku swojej aktywności, inicjatywy w toku procesu, w tym w szczególności w zakresie postępowania dowodowego, usprawiedliwiać skierowanym wobec Sądu zarzutem braku działania z urzędu w kierunku wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 września 2006 roku, sygn. akt I ACa 394/06, LEX nr 298577).

Zważyć należy, iż na podstawie art. 232 k.p.c. strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, jeśli więc strona nie przedstawia dowodów to uznać należy, iż dany fakt nie został wykazany / udowodniony. Wprawdzie przepis ten zawiera też postanowienie, iż Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę, jednakże jest to tylko możliwość a nie obowiązek” (Wyrok Sądu Najwyższego z 11 lipca 2001 roku, sygn. akt V CKN 406/00, LEX nr 52321), gdyż „rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach w myśl art. 3 k.p.c., a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie - art. 227 k.p.c. - spoczywa

na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (Wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 roku, sygn. akt I CKU 45/96, LEX nr 29440).

Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Sąd nie egzekwuje od strony aktywności w sferze dowodowej, co oznacza, iż sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Stronę mogą obciążyć ujemne następstwa jej pasywnej postawy, fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych. Ciężar dowodu wskazany w art. 6 k.c. dotyczy także wykazania związków występujących pomiędzy faktami, a w szczególności związku przyczynowo-skutkowego, czyli że jeden fakt stanowi skutek drugiego faktu.

Przepis art. 6 k.c. wskazuje podmiot zobowiązany do udowodnienia faktu, natomiast ocena, czy wywiązał się on w istocie z tego obowiązku należy do sądu (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2005 roku, sygn. akt I CK 178/05, LEX nr 220844).

Jak z kolei wynika z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgodnie z powyższym, dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokumentem prywatnym jest więc każde pismo będące dokumentem, o ile nie jest ono dokumentem urzędowy. Jednakże dokument prywatny nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń, każda zaś osoba mająca w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywistości (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 października 2000 roku, sygn. akt I CKN 804/98, LEX nr 50890). O materialnej mocy dokumentu prywatnego, zależnej od jego treści, rozstrzyga Sąd na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. według ogólnych zasad oceny dowodów. Podobnie jak w wypadku innych samodzielnych środków dowodowych, Sąd ocenia, czy dowód ten ze względu na indywidualne cechy i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę czy nie.

Ponadto z dokumentem prywatnym nie wiąże się domniemanie prawne, iż jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy. Dokumenty te z reguły mają dużą wartość dowodową przeciwko osobie, od której pochodzą, natomiast dowód ten ma znacznie mniejszą moc dowodową, jeżeli miałby przemawiać na rzecz strony, która go sporządziła. (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 listopada 2002 r., o sygn. akt I CKN 1280/00, LEX nr 78358)

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy uznać należy, iż ciężar dowodu, zarówno w zakresie wykazania istnienia roszczenia czego dokonał, jak i jego wysokości, spoczywa na powodzie, który z faktu istnienia stosunku prawnego wywodzi skutki prawne. Powód na potwierdzenie wysokości zobowiązania pozwanej względem banku dołączył „podsumowanie historii” dotyczące przedmiotowej pożyczki. Dokument ten nie jest podpisany, stanowi wydruk z systemu komputerowego i zawiera szereg niejasnych oznaczeń. O niejasności oznaczeń zawartych w tym tekście świadczy również niemożność ich wyjaśnienia przez pełnomocnika powoda. W ocenie Sądu tak sporządzony dokument nie wykazuje roszczenia co do wysokości.

Sąd dzieląc wyżej zaprezentowane stanowiska Sądu Najwyższego, stanął na stanowisku, iż powód nie wywiązał się należycie z ciężącego na nim obowiązku dowodowego w zakresie wykazania wysokości powództwa i z tych względów oddalił powództwo.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Nie ulega wątpliwości, że powód przegrał proces w całości i to od niego zostały zasądzone na rzecz strony pozwanej na koszty procesu w wysokości 5417 zł, na którą złożyły się opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5400, której wysokość ustalono na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku.

Z. ądzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.